

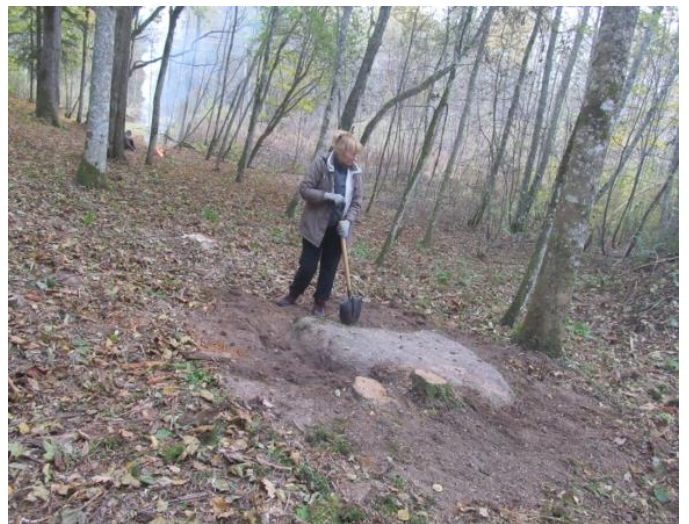
Talka pie Staru akmeņiem 2015. gada 17. oktobrī

Kārtējo reizi esam satikušies, lai būtu ar sevi, dabu un viens ar otru, klusumā un kalpošanā...

Vai nav mīļa vietīņa vientuļnieka celei?

Dieva galda atklāšana

Kalns mūs nebeidz pārsteigt un apdāvināt.

Izcirsts ceļš uz Ežakmeni...

Tā vien gribas pieglausties ozolam un ļauties viņa sakņu apskāvienam

Jan kalna virsošnes attīrīšana

Sākas uguns saruna ar mums un kalnu...

Un tā ir mīlestības valoda!

Pienācis brīdis, kad gribas pietātē un maigumā noliekties dabas un stihiju priekšā, tik vienoti klusumā ar to esam. Tie ir brīži, ko nedzēš laiks, tie ir brīži, kad pieskaramies mūžībai, kuru dēļ esam uz šo vietu nākuši.

Ko, Saulīte, tu redzēji gaisa vidū stāvēdama?

Redzēj' Dievu spēlējam, eņģeļišus dancojam.

Labi zinu, bet neteikšu, kur Saulīte nakti gul,

Pašā jūras dibenā uz pelēka akmentiņa.